

"Benelux marcheert verder" in Het Parool (17 October 1949)

Source: Het Parool. Vrij Onverveerd. dir. de publ. VAN NORDEN, W ; Réd. Chef VAN HEUVEN GOEDHART, G.J. 17.10.1949, n° 1.464; 9. Jg. Amsterdam: Het Parool. "Benelux marcheert verder", p. 1; 2.

Copyright: (c) Het Parool

URL: [http://www.cvce.eu/obj/"benelux_marcheert_verder"_in_het_parool_17_october_1949-nl-c3081bcc-bc48-4279-8084-13454d49018e.html](http://www.cvce.eu/obj/)

Publication date: 14/05/2013

Ministerconferentie in Luxemburg geëindigd

BeNeLux marcheert verder Unie per 1 Juli 1950 blijft mogelijk

(Van onze Brusselse correspondent)

LUXEMBURG, 16 Oct. - Benelux marcheert en de Zaterdag in een gespannen atmosfeer geëindigde ministersconferentie heeft, ondanks vele meningsverschillen, er toch toe bijgedragen, dat de gelederen meer zijn aaneengesloten Maar dat marcheren zal voorlopig nog enigszins in de mist gebeuren en over het marstempo zal men nog even blijven doorkibbelen.

Wat dit laatste betreft: in het protocol van de conferentie is nadrukkelijk vastgehouden aan de datum van 1 Juli 1950 voor het verwezenlijken van een nog aan enige beperkingen geboden Economische Unie. Maar die onmiddellijke uitbreiding van de Voor-Unie, in de zin van de door de Belgen gewenste wijziging van het op 5 October in Den Haag gearafaerde accoord, is niet tot stand gekomen.

Wel is besloten, zo spoedig mogelijk de invoer van ijzer en staal en van de producten der metaalverwerkende nijverheid vrij te geven.

Een ruimere Voor-Unie is dus in het zicht en dit deed de Belgen over de bezwaren heenstappen, het Haagse accoord nu ook tegelijk te tekenen. De Nederlandse bezwaren tegen deze vrijmaking verdwenen toen de Belgen er in toestemden de binnenlandse prijs veer Belgisch en Luxemburgs staal, die lager is dan de exportprijs, ook voor Nederland van toepassing te verklaren.

Evenzo zegde België toe, de prijzdiscriminatie voor cement af te schatten. Wat een ander voor de Belgen kritiek punt betreft, nl. de vrijmaking van de textielproducten, hierbij is men overeengekomen, om vóór 1 Januari a.s. een plan tot verruiming op te stellen. Dit is een - bij textiel passende - elastische formulering, die voorlopig (en zeker tot 1 Januari) een geheel vrije textielinvoer buitensluit.

Dat Benelux oog enige tijd in de mist moet marcheren, komt door het onzekere uitzicht op monetair gebied. Het is niet voor niets, dat de wederzijdse aanpassing van de monetaire politiek het grote strijdpunt van de conferentie is geweest en wel zodanig, dat in sommige - natuurlijk financieel georiënteerde - kringen al van een mislukking wordt gesproken, nu op dit gebied geen daverend resultaat is bereikt.

Er zijn, als uitkomt van een vinnig en afmattend debat, enige principiële afspraken gemaakt in een voor het Nederlandse standpunt gunstige zin. België zal, om datgene betaald te krijgen wat Nederland meer koopt dan verkoopt - een op zichzelf normale toestand, die ook wel zal blijven bestaan - een betaling in goud kunnen eisen.

Het wil een waarschuwingssignaal - wat een eventuele goudzending zou zijn - in geval van een gebrek aan evenwicht in het handelsverkeer.

Nederland, dat van mening is, dat althans in Unie-verband van enige goudzending geen sprake meer kan zijn, heeft nu twee belangrijke dingen kunnen bereiken: voordat een Benelux-partner toekomt aan de verplichting tot het zenden van goud, zal hij zoveel onveilige signalen hebben ontmoet, die weer zullen leiden tot speciale maatregelen om het evenwicht te herstellen, dat naar het goud wel uiterst zelden meer zal worden gegrepen.

Bovendien hebben de Belgen in beginsel er in toegestemd, vreemde deviezen (wat dus zwakke deviezen zijn, want dollars worden vanzelfsprekend geaccepteerd) voor de Nederlandse aankopen in betaling aan te nemen.

Dit laatste is een belangrijk punt, dat het tempo van de verruiming van het handelsverkeer kan herstellen. Als Nederland met ponden sterling, Franse francs of andere deviezen, die het met zijn uitvoer en zijn

dienstverleningen verdient, kan betalen, wil het wel meer Belgische goederen afnemen.

Vaag

België wilde tot nu toe een riskant bezit van zwakke deviezen vermijden, maar dóór de devaluaties is de positie van de diverse munten en van het betalingsverkeer ook gewijzigd, zodat op deviezengebied menige zwakke broeder van vroeger wel eens spoedig een welkom geheten gast kan worden. Omdat niemand nog weet of en hoe dit zal gebeuren, is er in het protocol slechts een beginsel-accord opgenomen, terwijl daarnaast wordt gezegd, dat concrete beslissingen pas na afspraken met derde landen (vooral Engeland) ten opzichte van betalings- en handelsverkeer kunnen worden genomen.

Dit alles is rijkelijk vaag. Er wordt nog maar gesproken over deviezen, „die na gemeenschappelijk onderzoek bruikbaar voor het crediteur-land zullen blijken te zijn”. Men zal moeten afwachten waar de devaluaties toe leiden en hoe het met de plannen voor de Europese samenwerking en de onderlinge inwisselbaarheid der valuta's zal gaan.

Misschien levert dit binnenkort geen ernstige problemen meer op, maar voorlopig blijft men in de mist en omdat dit te voorzien was, vond men van Nederlandse zijde, dat deze conferentie eigenlijk enige maanden te vroeg is gehouden.

Maar de Belgen hadden het initiatief genomen en men mocht van hen wel enige voorstellen verwachten, die echter merkwaardigerwijs aanvankelijk niet aanwezig bleken te zijn. Vandaar de geconcretiseerde Nederlandse voorstellen met betrekking tot deze monetaire zaken, die Vrijdag waren ingediend.

Het ontwerp voor een gemeenschappelijke geld- en handelspolitiek is dus niet uit de Luxemburgse conferentie gekomen.

Al naar het geduld, dat men bezit, kan men dit teleurstellend of - gezien de omstandigheden - normaal noemen. Maar in elk geval maken de principes, die Zaterdag werden overeengekomen, na een hardnekkig gevecht en, na een zo intens overleg, dat de conferentie pas 's nachts om één uur kon worden beëindigd, het mogelijk, dat Benelux niet al te lang na de datum van ingang datgene zal worden, wat er van wordt verwacht.

Een houding van voorzichtig beleid is het, dat in de eerste jaren nog van een Unie met „veiligheidskleppen” sprake zal zijn, waardoor te grote risico's worden vermeden.

Dat in bepaalde Belgische kringen teleurstelling en verbittering zou ontstaan, kon ook worden verwacht en dit behoeft niet tot bijzondere ongerustheid aanleiding te geven.

De ultraconservatieve “Libre Belgique”, die nauw met de “haute finance” is verbonden, en welks dwaasheid bij de - van binnen de conferentie uit gevoede! - voorlichting recht evenredig met de tegen Nederland gerichte kwaadaardigheid is geweest, wist reeds lang veer het einde te meiden, dat de conferentie volledig is mislukt.

Dus moest men, volgens het blad, Benelux maar laten rusten en zich op de andere Europese landen oriënteren, waarvoor het met de sterke munt begiftigde België dan de spil zou kunnen zijn.

In deze kringen kan men het ook moeilijk verkroppen, dat de Voor-Unie niet onmiddellijk is uitgebreid, omdat Nederland de door België aangeboden nieuwe credieten, die de lijst van vrije goederen zou doen vergroten, niet heeft aanvaard wegens de daaraan verbonden zwaardere laaien.

Het Zaterdag van Belgische zijde gecolporteerde gerucht, dat ever die uitbreiding reeds een accord was bereikt, bleef lang onweersproken, ook al omdat bij deze conferentie de georganiseerde voorlichting weer schromelijk faalde en de ongeorganiseerde voorlichting gevaarlijk woekerde. Er rest ons nog even te verduidelijken, waarom in de aanvang van deze beschouwing kon worden gezegd, dat de Benelux-gelederen

zeker nauwer zijn aaneengesloten.

Een belangrijk resultaat is, dat op landbouwgebied België eigenlijk het Nederlandse beleid in beginsel heeft aanvaard. De uitwerking daarvan zal nog wel op de nodige tegenstand stuiten, maar een Benelux-landbouwpolitiek - met een toegezegde bescherming van de Luxemburgse landbouw - wordt er door mogelijk. Dit is een vooruitgang, vergeleken bij de Haagse conferentie van Maart jl.

Verder is een oplossing op het gebied van haven en waterwegenkwesities dichterbij gekomen door de benoeming van een gemengde commissie. De tegenstand tegen een door Antwerpen zo vurig bepleite Schelde-Rijn-verbinding is in de hoogste Nederlandse regionen zeker aan het verminderen en over en weer heeft men het gevoel, dat de omstandigheden nu verschillen met die der twintiger Jaren, wat ook tot een andere verdeling der kaarten in het krachtenspel leidt.

Zo geeft de Luxemburgse conferentie, die er één met veel ups en downs is geweest, aanleiding tot voldoening aan Nederlandse zijde. Een nieuwe conferentie, waar de nu getroffen afspraken moeten worden gepreciseerd, zal waarschijnlijk al over enkele maanden worden gehouden.